stater at anvende en ordning, som i sine praktiske virkninger kan antages at svare til den for den indenlandske produktion gældende ordning i den forstand, at de indførte varer faktisk kan opnå de samme fordele som sammenlignelige indenlandske varer.

Hvad navnlig angår de afgiftsmæssige fordele, som en national lovgivning forbeholder bestemte grupper mindre spiritusproducenter, er det foreneligt med kravene i artikel 95, at en medlemsstats lovgivning fastsætter en maksimal produktionsgrænse som betingelse for, at andre medlemsstaters producenter kan få adgang til en afgiftsnedsættelse, når denne grænse i det store og hele svarer til den maksimale grænse, der er fastsat for de indenlandske producenters adgang til samme afgiftsmæssige fordel. Artikel 95 forpligter ikke medlemsstaterne til at udvide samme fordel til importerede produkter fra virksomheder, hvis produktion overstiger den således fastsatte produktionsgrænse.

I sag 26/80

angående en anmodning, som i medfør af EØF-traktatens artikel 177 af Finanzgericht Rheinland-Pfalz er indgivet til Domstolen for i den sag, som verserer for nævnte ret mellem

SCHNEIDER-IMPORT GMBH & CO. Bingen,

og

HAUPTZOLLAMT MAINZ

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens artikel 95 med henblik på anvendelsen af den tyske lov af 8. april 1922 om spiritusmonopol, som ændret ved lov hhv. af 13. juli 1978 og af 13. november 1979,

afsiger

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden P. Pescatore, dommerne A. Touffait og O. Due,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb og de skriftlige indlæg, der er indgivet i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen, kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og skriftvekslingen

Kommanditselskabet Schneider-Import GmbH & Co., Bingen, lod mellem den 3. og 28. august 1978 ved Zollamt Bingen omkring 50 000 liter forskellige alkoholholdige drikkevarer, herunder 23 118 liter cognac af mærket Rémy Martin VSOP fra Frankrig toldbehandle til fri omsætning.

Ifølge den tyske lov af 8. april 1922 om spiritusmonopol med senere ændringer er spiritus underkastet en forbrugsafgift, som opkræves under tre forskellige former: spiritus, som sælges af forbundsmonopolforvaltningen, pålægges ifølge artikel 84, stk. 2, en spiritusafgift (Branntweinsteuer); for spiritus, der er undtaget fra pligten til at aflevere til den tyske forbundsmonopolforvaltning, eller som i strid med denne pligt ikke afleveres, betales ifølge artikel 78 et spiritustillæg (Branntweinaufschlag); indført spiritus er ifølge artikel 151, stk. 1, underkastet et monopoludligningsbeløb (Monopolausgleich).

Efter afsigelsen af Domstolens domme af 17. februar 1976 i sagerne 45/75 (Rewe, Sml. 1976, s. 181) og 91/75 (Miritz, Sml. 1976, s. 217) vedtoges lov af 2. maj 1976 om ændring af lov om spiritusmonopol (BGBl. I, s. 1145). Ved denne lov blev det bl.a. bestemt, at spiritustillægsafgiften og monopoludligningsbeløbet skulle være af samme størrelse som spiritusafgiften, ligesom forskellige bestemmelser i loven af 1922 blev ændret. Således indførte artikel 79, stk. 2, i spiritusmonopolloven i den ændrede opfattelse en nedsættelse af spiritusafgiften for spiritus, der enten fremstilles i et »Abfindungsbrennerei«[1] eller af en råstofindehaver (Stoffbesitzer) inden for et monopolbegunstiget produktionsmaksimum eller i et lille brænderi (Verschlußbrennerei)[2] med en årsproduktion på indtil 4 hektoliter vinsprit, eller endelig i et kooperativt frugtbrænderi inden for grænserne af dettes brændingsret. Denne nedsættelse af spiritustillægsafgiften udgjorde 21 %, dog 30,5 % for spiritus, udelukkende fremstillet af stenfrugter, bær eller enzianrødder.

Den maksimale nedsættelse gjaldt ifølge artikel 151, stk. 1, 3. pkt., ligeledes for importeret spiritus, fremstillet af frugt og hidrørerende fra et brænderi med en årsproduktion, der ikke er over 4 hektoliter vinsprit.

Ved lov af 5. juli 1976 (BGBl. I, s. 1770) blev spiritusafgiften — og derfor spiritustillægsafgiften og monopoludligningsbeløbet — med virkning fra 1. januar 1977 hævet fra 1 650 til 1 950 DM pr. hektoliter vinsprit.

Ved lov af 13. juli 1978 (BGBl. I, s. 1002) blev spiritusmonopollovens artikel 79, stk. 2, ændret, således at kooperative

1 — Brænderi, som skønsmæssigt pålignes afgift efter mængden af de råstoffer, der indgår i produktionen.

2 — Brænderi, som pålignes afgift efter den mængde alkohol, der faktisk er produceret (aflæses på plomberet tæller).

frugtbænderier ikke længere kunne opnå nedsættelse af spiritustillægsafgiften. Efter den nye formulering af artikel 151, stk. 1, 3. pkt., gælder nedsættelsen af spiritustillægsafgiften herefter for al importeret spiritus, der hidrører fra et brænderi med en årsproduktion på ikke over 4 hektoliter vinsprit og ikke kun for spiritus, fremstillet på basis af frugt.

Spiritusmonopolloven blev på ny ændret ved lov af 13. november 1979 (BGBl. I. s. 1937). Denne ændring vedrørte hverken artikel 79, stk. 2, og i det væsentlige ej heller artikel 151, stk. 1, som ændret ved lov af 13. juli 1978.

I henhold til de gældende bestemmelser afkrævede Zollamt Bingen firma Schneider betaling af monopoludligningsbeløb for den importerede cognac, idet toldkontoret ved beregningen gik ud fra en mængde på 4 104 liter vinsprit og en afgiftssats på 1 950 DM pr. hektoliter vinsprit.

Firma Schneider klagede den 28. august 1978 over afgiftsafgørelsen. Den 22. juni 1979 afviste Hauptzollamt Mainz klagen.

Firma Schneider indbragte denne afgørelse for Finanzgericht Rheinland-Pfalz. Under sagen gjorde firmaet i det væsentlige gældende, at importeret cognac afgiftsmæssigt blev stillet ringere end indenlandsk frugtbrændevin, fremstillet i et Abfindungsbrennerei.

Ved kendelse af 20. december 1979 udsatte Finanzgericht Rheinland-Pfalz, 3. afdeling, sagen og forelagde i medfør af EØF-traktatens artikel 177 Domstolen følgende spørgsmål til præjudiciel afgørelse:

1) Skal EØF-traktatens artikel 95, stk. 1 og 2, fortolkes således, at fra Fællesskabet indført spiritus, der kan sammenlignes (jf. ordet »lignende« i EØF-traktatens artikel 95, stk. 1) med indenlandsk frugtspiritus (artikel 27, stk. 1, i den tyske spiritusmonopollov), med hensyn til de for indenlandsk frugtspiritus gældende afgiftslettelser i henhold til spiritusmonopollovens artikel 79, stk. 2, kun kan være omfattet af en hertil svarende nedsat sats for monopoludligningsbeløbet, når den importerede spiritus hidrører fra et brænderi med ringe årsomsætning (Kleinbrennerei), jf. spiritusmonopollovens artikel 79, stk. 2, (lovens artikel 151, stk. 1)?

2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende:

   Er det — når henses til de yderligere afgiftslettelser for indenlandsk frugtspiritus (afgiftsfrit produktionsoverskud, overskridelse af de maksimale grænser for produktionen ved at brænde inden for en bestemt periode) — foreneligt med EØF-traktatens artikel 95, stk. 1 og 2, at

   a) nedsættelsen af monopoludligningsbeløbet begrænses til de nedsættelsessatser (henholdsvis 21 og 30,5 %), der er fastsat i spiritusmonopollovens artikel 79, stk. 2, eller skal nedsættelsen være større end de nævnte satser, og

   b) den maksimale grænse for anvendelsen af den nedsatte monopoludligningssats er fastsat til en årsproduktion fra det udenlandske brænderi på 4 hektoliter vinsprit?

Kendelsen fra Finanzgericht Rheinland-Pfalz blev registreret på Domstolens justitskontor den 17. januar 1980.

I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen har følgende, henholdsvis den 1., 2. og 14. april 1980, afgivet skriftlige indlæg: Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved sine juridiske konsulenter René-Christian Béraud og Rolf Wägenbaur, firma Schneider-Import GmbH & Co., sagsøgeren i hovedsagen (herefter benævnt sagsøgeren) ved advokat Dietrich Ehle, Köln, og Forbundsrepublikken Tysklands regering ved Martin Seidel, Ministerialrat i forbundsøkonomiministeriet, bistået af advokat Jochim Sedemund, Köln.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige retsforhandling uden forudgående bevisførelse. Den har dog opfordret sagsøgeren, Forbundsrepublikken Tysklands regering og Kommissionen til, før de mundtlige forhandlinger, at besvare en række spørgsmål skriftligt. Dette er sket inden for de fastsatte frister.

Ved kendelse af 21. maj 1980 har Domstolen i medfør af procesreglementets artikel 95, stk. 1, besluttet at henvise sagen til anden afdeling.

II — Skriftlige indlæg indgivet til Domstolen

Sagsøgeren *firma Schneider-Import GmbH & Co.* har redegjort for de i de omtvistede hovedelementer i den tyske spiritusmonopollovgivning og har endvidere i det væsentlige anført følgende:

Første spørgsmål

a) Domstolen anmodes om at afgøre, om den i den tyske spiritusmonopollovs artikel 151, stk. 1, 3. pkt., indeholdte begrænsning af de i artikel 79, stk. 2, i samme lov hjemlede afgiftslettelser for spiritus hidrørende fra et brænderi, hvis årsproduktion ikke overstiger 4 hektoliter vinspiritus, er forenelig med EØF-traktatens artikel 95.

Dette spørgsmål bør ifølge sagsøgeren undersøges med udgangspunkt i Domstolens praksis, navnlig dommene af hhv. 10. oktober 1978 (sag 148/77, Hansen, Sml., s. 1787), 8. januar 1980 (sag 21/79, Kommissionen mod Den italienske Republik) og 27. februar 1980 (sag 171/78, Kommissionen mod kongeriget Danmark). Af dommene fremgår det, at de afgiftslettelser, der indrømmes på nationalt plan, efter artikel 95 uden forskelsbehandling skal udvides til at omfatte importerede produkter, uanset de sociale eller andre grunde, der ligger til grund for de pågældende bestemmelser; hvad angår spørgsmålet om sammenlignelighed kan udvidelsen kun begrænses, hvis de grunde, som afgiftslettelserne hviler på, er objektivt berettigede; en begrænset udvidelse af afgiftslettelserne kan ikke accepteres, hvis en ophævelse af favørordningen er det eneste middel til at undgå direkte eller indirekte forskelsbehandling af importerede produkter.

b) Normalt skal nationale afgiftslettelser under hensyn til EØF-traktatens artikel 95 anvendes fuldt ud på produkter importeret fra andre medlemsstater. Cognac, et spiritusprodukt, der fremstilles af frugtråstoffer, må som

produkt ligestilles med tyske frugtbrændevine. Arten af råstoffer, virksomhedens eller produktionens størrelse kan nok have indflydelse på en vares pris; sådanne økonomiske faktorer må imidlertid ved en sammenligning af afgiftsbyrden lades ude af betragtning i relation til artikel 95.

c) De nævnte faktorer skal i al fald være objektivt begrundet.

Hvad angår den juridiske holdbarhed må det for det første fastslås, at de afgiftslettelser, der i spiritusmonopollovens artikel 79, stk. 2, indrømmes Abfindungsbrennereien, råstofindehaverne og Verschlußkleinbrennereien, kun udgør et — mindre — aspekt af det samlede regelsæt; dette regelsæt er i sig selv kun muligt, fordi der findes et monopol, som i strid med den forpligtelse, der gælder efter EØF-traktatens artikel 37, opretholder eller endog forstærker forskelsbehandling med hensyn til forsynings- og afsætningsbetingelser.

Efter Domstolens praksis er undtagelser fra forbudet i EØF-traktatens artikel 95, der gælder fuldt ud for beskatning af importerede produkter i forhold til indenlandske produkter, ifølge traktatens artikel 37, stk. 1, ikke længere lovlige efter udløbet af overgangsperioden. Fiskale regler, som kun er indført som alternativ til en monopolordning, og som kun har mening med henblik på et bestående spiritusmonopols indretning og virkninger, bør følgelig ikke i relation til artikel 95 medføre, at også importerede produkter undergives disse begrænsninger.

Begrænsningen i spiritusmonopollovens artikel 151, stk. 1, 3. pkt., er ej heller juridisk holdbar ud fra en sammenligning med lovens artikel 79, stk. 2, og de retlige og faktiske forhold, som ligger til grund for denne bestemmelse. Artikel 151 undergiver importeret spiritus meget snævrere begrænsninger end dem, der gælder for de tyske Kleinbrennereien.

Den årlige produktion fra Abfindungsbrennereien og Verschlußbrennereien kan være langt større end 4 hektoliter, og en ikke uvæsentlig del af deres produktion kan sælges uden afgifter. Denne mulighed er for Verschlußbrennereien en følge af artikel 116, stk. 7, og for Abfindungsbrennereien af artikel 116, stk. 4, i Brennereiverordnung (brænderibekendtgørelsen).

En begrænsning af den afgiftslettelse, der ifølge spiritusmonopollovens artikel 79, stk. 2, gælder for visse producenter eller for en bestemt årsproduktion, er derfor ikke juridisk holdbar.

Hvad angår den økonomiske berettigelse finder sagsøgeren, at de afgiftslettelser, der er indrømmet Abfindungsbrennereien og råstofindehaverne, ej heller — i hvert fald ikke i det nuværende omfang — tjener sådanne legitime økonomiske og sociale formål, som anerkendes i Domstolens praksis.

Råstofindehaverne, hvoraf nogle tilhører de højere indkomst- og formueklasser, har mulighed for at brænde eller gennem et Abfindungsbrennerei at lade brænde frugt, de selv har dyrket.

Abfindungsbrennereien har på deres side i vidt omfang mistet deres forbindelse til landbruget. Uden de høje købspriser, det afgiftsfri produktionsoverskud og de differentierede afgiftssatser ville der i stedet for Abfindungsbrennereien sandsynligvis være opstået brænderier med driftsøkonomisk optimal kapacitet. Dette er blevet forhindret ved spiritusmonopolet. Det er mindre et spørgsmål om

opretholdelse af bestemte grupper af virksomheder eller om brænderiernes anvendelse af bestemte råstoffer end om opretholdelse af overdrevne og uberettigede afgiftsbegunstigelser, som i de seneste år uafbrudt er taget til. De små brænderier, som fremstiller lokale spiritusprodukter, og som på grundlag af deres egen brænderiret selv sælger disse produkter, vil også kunne opretholdes på anden vis.

Økonomiske grunde kan derfor ifølge sagsøgeren heller ikke begrunde, at de afgiftslettelser, der følger af spiritusmonopollovens artikel 79, stk. 2, og det afgiftsfri produktionsoverskud begrænses til import fra brænderier, hvis årsproduktion ikke overstiger 4 hektoliter vinsprit.

d) Sagsøgeren finder, at differentierede afgifter for importeret spiritus under alle omstændigheder må være udelukket af den grund, at de andre medlemsstaters eksportvirksomheder ikke efterfølgende kan efterkomme spiritusmonopollovens artikel 79, stk. 2, og de monopolretlige bestemmelser, der ligger til grund herfor. En ligestilling af alle importerede produkter i forhold til afgiftsniveauet i henhold til artikel 79, stk. 2, henholdsvis en — fremtidig — ophævelse af denne bestemmelse, er det eneste middel til at undgå direkte eller indirekte forskelsbehandling af importeret spiritus.

Afgiftslettelserne indrømmes ikke kun for bestemte produktionsmængder; det er ifølge sagsøgeren snarere sådan, at spiritusmonopollovens artikel 79, stk. 2, refererer til bestemte råstoffer, fastætter forskellige afgiftssatser og i det væsentlige bygger på de særlige producentled, Abfindungsbrennereien og råstofindehaverne. Det drejer sig her om specifikke nationale karakteristika, sammenkædet med en fremstilling af spiritus, der er afgiftsmæssigt begunstiget. Disse forudsætninger kan ikke opfyldes i udlandet og kan derfor heller ikke anvendes som kriterier for »ensartethed« i en sammenligning af indenlandske og importerede produkter.

Under hensyn til Domstolens praksis, navnlig dommen af 22. juni 1976 (sag 127/75, Bobie, Sml., s. 1079) finder sagsøgeren, at det må fastslås, at de afgiftslettelser, der gælder for Abfindungsbrennereien, Verschlußbrennereien og råstofindehaverne, bygger på forudsætninger, som hverken er objektive eller som det er muligt at opfylde efterfølgende; de er end ikke let forståelige, og det er vanskeligt præcist at angive de fordele, som de giver.

e) Det første spørgsmål må efter sagsøgerens opfattelse besvares således:

EØF-traktatens artikel 95, stk. 1 og 2, må fortolkes således, at de afgiftslettelser, der indrømmes indenlandsk frugtspiritus i medfør af spiritusmonopollovens artikel 79, stk. 2, også skal gælde for spiritus importeret fra Fællesskabet.

Andet spørgsmål

Dette spørgsmål drejer sig efter sagsøgerens opfattelse om de »yderligere« afgiftslettelser, som ikke fremgår af ordlyden af spiritusmonopollovens artikel 79, stk. 2, men som er en følge af de særlige producentled, Abfindungsbrennereien og råstofindehaverne.

a) Ifølge Domstolens faste praksis skal afgiftslettelser, selv om de kun kommer en mindre del af den indenlandske produktion til gode, ifølge EØF-traktatens artikel 95, udvides til at gælde spiritusprodukter importeret fra Fællesskabet. Der må i intet tilfælde pålægges importe-

rede produkter højere afgifter end lignende indenlandske produkter. Sociale og andre formål kan ikke i relation til EØF-traktatens artikel 95 berettige forskelle i afgifternes størrelse.

b) Det er ikke tilstrækkeligt, at monopoludligningsbeløbet, der gælder for importeret cognac ifølge spiritusmonopollovens artikel 79, stk. 2, nedsættes med 30,5 %; der skal også foretages en beregning af det afgiftsfri produktionsoverskud; i det mindste forholdsmæssigt og procentvist.

c) Den øverste grænse for anvendelse af det nedsatte monopoludligningsbeløb må ifølge sagsøgeren hæves væsentligt. Kriteriet herfor skal dels være brændingsretten for et ældre Abfindungsbrennerei for hele periodens længde (30 hl), forhøjet med et gennemsnitligt produktionsoverskud, der skønsmæssigt kan ansættes til 50 % (15 hl). Hertil kommer, under hensyntagen til perioden, den årlige mængde, som et Abfindungsbrennerei må og kan brænde for et bestemt antal råstofindehavere, suppleret af den overskydende produktion, der også kommer til ved denne brænding.

Forbundsrepublikken Tysklands regering har i det væsentlige anført følgende:

Første spørgsmål

a) Den forelæggende ret har stillet det spørgsmål, om importeret spiritus også skal have fordel af et nedsat monopoludligningsbeløb, når de betingelser, der opstilles som forudsætning for en tilsvarende afgiftsnedsættelse for indenlandsk spiritus, ikke er opfyldt. Efter Domstolens praksis strider det imidlertid ikke mod EØF-traktatens artikel 95, at en medlemsstat på sit område anvender progressive afgiftssatser og kun lader en nedsat afgiftssats gælde for tilsvarende importerede varer, såfremt disse opfylder de betingelser, der er opstillet for, at de indenlandske produkter kan opnå en nedsat afgiftssats.

b) Ingen af de producentgrupper, der afgiftsmæssigt er begunstiget i medfør af spiritusmonopollovens artikel 79, stk. 2, har ret til at overskride den tilladte årsproduktion på 4 hektoliter alkohol, og for Abfindungsbrennereien og råstofindehaverne er denne øverste grænse endog meget lavere. Lovens artikel 151, stk. 1, 3. pkt., sikrer således, at små brænderier i andre medlemsstater med en årsproduktion på ikke over 4 hektoliter alkohol kan opnå de samme afgiftsmæssige fordele som den forholdsvis lille gruppe af indenlandske brænderier, der opfylder betingelserne i artikel 79, stk. 2.

c) En udvidelse af Forbundsrepublikkens laveste afgiftssats til at omfatte al importeret spiritus, også hvor sådan spiritus ikke stammer fra små brænderier, går for vidt i forhold til, hvad der er meningen med det forbud mod forskelsbehandling, der er opstillet i EØF-traktatens artikel 95.

En sådan foranstaltning ville afgiftsmæssigt føre til en stærk forfordeling af 95 % af den tyske spiritusproduktion i forhold til importen og påføre Forbundsrepublikken Tyskland et årligt afgiftstab på mellem 300 og 350 millioner DM.

d) Det første spørgsmål, der er stillet i nærværende sag, er allerede besvaret indgående i Domstolens dom af 10. oktober 1978 (Hansen), som er nært sammenhængende med dommen af 22.

juni 1976 (Bobie). Domstolen kendte for ret, at fællesskabsretten på sit nuværende udviklingstrin ikke forbyder medlemsstaterne at give bestemte arter af spiritus eller bestemte grupper af producenter afgiftsbegunstigelser, idet sådanne afgiftsbegunstigelser kan tjene legitime, økonomiske eller sociale formål; ved at fremhæve, at sådanne fordele uden forskelsbehandling skal udvides til også at gælde spiritus fra andre medlemsstater, refererer Domstolen angående behandlingen af importeret spiritus ikke blot til den beløbsmæssige størrelse af denne fordel, men også til betingelserne for dens anvendelse. Importerede produkter skal principielt kun indrømmes en i det nationale afgiftssystem hjemlet fordel, hvis de opfylder de samme betingelser, der gælder for de konkurrerende indenlandske produkter. Ifølge Domstolen kræver artikel 95, at de fordele, der indrømmes indenlandske produkter, forskelsløst udvides til at gælde for spiritus fra andre medlemsstater. Såfremt en medlemsstat — lovligt — anvender forskellige afgiftssatser for ensartede varer, vil anvendelsen alene af den laveste afgiftssats på samtlige lignende importvarer logisk føre til en diskriminering af varer, der ifølge de nationale retsregler er undtaget fra den pågældende fordel og dog konkurrerer med de importerede varer i samme grad som de varer, der opnår den pågældende fordel.

e) Den forelæggende ret har anført, at der kan opstå indirekte forskelsbehandling ved, at import til den nedsatte afgiftssats alene er betinget af en maksimal årsproduktion, mens spiritusmonopollovens artikel 79, stk. 2, for indenlandske produkter opstiller en række yderligere betingelser for afgiftsbegunstigelsen, som normalt ikke kan opfyldes af udenlandske producenter. Dette spørgsmål henhører udelukkende under den ret, der behandler hovedsagen.

I øvrigt kan det ifølge forbundsregeringen i så henseende fastslås, at de kriterier, som den nationale lovgivning opstiller for afgiftsbegunstigelsen, efter Domstolens entydige praksis ikke må udformes således, at de uden videre kan opfyldes af indenlandske, men ikke af udenlandske producenter.

I det foreliggende tilfælde er der for de tre begunstigede grupper opstillet en maksimal årsproduktion på 4 hektoliter alkohol. Ganske vist indgår for Abfindungsbrennereien det afgiftsfri produktionsoverskud, som følge af visse unøjagtigheder ved skønnet over produktionens størrelse, ikke i beregningen af den maksimale produktion; når henses til grænsen på 4 hektoliter for den årlige produktion, har dette forhold dog mindre betydning, da udbyttesatsen ved afvigelser på 20 % ifølge loven ubetinget skal korrigeres.

Faktisk er de tyske regler for importeret spiritus endog gunstigere end reglerne for indenlandsk spiritus: for importeret spiritus fra et brænderi med en årsproduktion på ikke over 4 hektoliter er der nemlig ret til afgiftslettelsen, uden at nogen yderligere betingelse kræves opfyldt. Indenlandske brænderier skal derimod opfylde en yderligere betingelse:

årsproduktionen på ikke over 4 hektoliter alkohol skal være fremstillet i et Verschlußbrennerei.

Den betingelse, som spiritusmonopollovens artikel 151, stk. 1, 3. pkt., opstiller for at udvide anvendelsen af afgiftsbegunstigelserne i artikel 79, stk. 2, til udenlandske brænderier, er således ikke strengere end de betingelser, der ifølge artikel 79, stk. 2, gælder for indenlandske brænderier, der er ej heller tale om en betingelse, der er specifik for indenlandsk produktion, og som kun vanskeligt kan opfyldes af udenlandske brænderier.

f) For øvrigt er den omtvistede importordning, allerede fordi den i spiritusmonopollovens artikel 79, stk. 2, hjemlede afgiftslettelse har karakter af støtte, jf. EØF-traktatens artikel 92 ff., ikke i strid med EØF-traktatens artikel 95. Kommissionen blev behørigt underrettet, men gjorde dog ikke indsigelser. Det bør desuden understreges, at en udvidelse af den pågældende afgiftsbegunstigelse til, ud over kravene efter artikel 95, at gælde for al importeret spiritus ville føre til en reel ophævelse af denne lovlige støtteordning. En sådan ophævelse ville imidlertid kunne true de små brænderiers eksistens og ville derfor af flere, såvel sociale som landbrugspolitiske grunde, være uacceptabel.

g) Det første spørgsmål bør ifølge forbundsregeringen besvares således:

Det er foreneligt med EØF-traktatens artikel 95, at en medlemsstat indrømmer fordele for bestemte arter af spiritus og for bestemte producentgrupper i form af afgiftsfritagelse eller afgiftsnedsættelse, som under hensyntagen til kriterierne i traktatens artikel 95 opfylder de samme betingelser.

Andet spørgsmål

a) Dette spørgsmål angår to regler, hvoraf den ene er af opkrævningsteknisk karakter, mens den anden vedrører fremgangsmåden ved afgiftspåligning af bestemte grupper af indenlandske brænderier. Da disse regler er af teknisk-administrativ karakter, falder de derfor ikke ind under anvendelsesområdet for artikel 95. Begge dele af dette spørgsmål må derfor besvares bekræftende.

b) For så vidt angår brænding i Abfindungsbrennereien drejer det sig om en opkrævningsteknisk lettelse, som også hviler på sociale og landbrugspolitiske overvejelser.

Brænding i Abfindungsbrennereien gør det muligt at opkræve afgifter hos små brænderier uden urimelige administrationsomkostninger; da der som følge af skønsproceduren samtidig er mulighed for et afgiftsfrit produktionsoverskud, fremmer ordningen lovlydighed på afgiftsområdet og modvirker fristelsen til hjemmebrænding. Den — mulige — afgiftslettelse for Abfindungsbrennereien er i det væsentlige en bivirkning af den på nationalt plan eneste praktikable afgiftsopkævningsordning for de helt små brænderier. Som opkrævningsteknisk regel falder brænding i Abfindungsbrennereien ikke ind under forbudet mod afgiftsmæssig forskelsbehandling i traktatens artikel 95: den udgør den afgiftsteknisk set mest hensigtsmæssige opkrævningsform, og de — betingede — fordele i social- og landbrugspolitisk henseende, der som bivirkninger følger af reglen, er ubestridelige.

c) Ordningen med »brænding inden for en bestemt periode« falder ikke ind under anvendelsesområdet for artikel 95: den medfører ingen afgiftslettelser. Den blotte adgang til i visse år, på lettere afgiftsvilkår, at brænde en større mængde spiritus, men til gengæld tilsva-

rende mindre i andre år, er derfor under hensyn til den udligning, der sker inden for perioden, ingen begunstigelse; det forhold at denne ordning ikke omfatter udenlandske produkter, rammes derfor ikke af forbudet mod afgiftsmæssig forskelsbehandling i artikel 95. Under alle omstændigheder er den omtvistede ordning forenelig med principperne i artikel 95: at udvide muligheden for at brænde inden for en bestemt periode til at omfatte udenlandske spiritusproducenter betyder ikke, at der bliver afgiftsmæssige ligebehandling, men bevirker, at importeret spiritus får en betydelig fordel.

d) Både første og anden del af andet spørgsmål bør derfor besvares bekræftende.

Med støtte i Domstolens praksis har *Kommissionen* anført, at de spørgsmål, der er stillet af Finanzgericht Rheinland-Pfalz, ikke skal bedømmes ud fra EØF-traktatens artikel 37, men udelukkende ud fra de krav, der opstilles i artikel 95.

Retspraksis om artikel 95 er for nylig blevet meget klart bekræftet ved dommene af 27. februar 1980 (sag 168/78, Kommissionen mod Den franske Republik; sag 169/78, Kommissionen mod Den italienske Republik; sag 171/78, Kommissionen mod kongeriget Danmark). Domstolen fastslog her navnlig, at de betragtninger, der er udviklet i Hansen-dommen af 10. oktober 1978, ikke kan forstås således, at de legitimerer afgiftsmæssige forskelle af diskriminerende eller protektionistisk art.

Første spørgsmål

a) Ved den omtvistede ordning indrømmer Forbundsrepublikken Tyskland afgiftslettelser for frugtspiritus. Dette sker på grundlag af et kriterium, der ikke tager hensyn til, at disse produkter ligner eller konkurrerer dels med tilsvarende spiritusprodukter, der er fremstillet i virksomheder, hvis produktion overstiger det i den nationale lovgivning fastsatte årlige maksimum, dels med andre lignende eller konkurrerende spiritusprodukter.

b) Denne ordning har været behandlet i Hansen-sagen, i hvilken Finanzgericht Hamburg ved dom af 23. maj 1979 har fastslået, at der skal være afgiftsmæssig ligebehandling, idet rom fra Martinique indrømmer ret til den mest fordelagtige sats efter spiritusmonopollovens artikel 79, stk. 2, der alene gælder for frugtbrænderier.

c) Domstolen har ved dommene af 27. februar 1980, hvori den kendte for ret, at de pågældende medlemsstater havde undladt at opfylde de forpligtelser, der påhvilede dem i medfør af artikel 95, fastslået, at de italienske, franske og danske afgiftssystemer skulle ændres således, at al importeret spiritus blev undergivet samme afgiftssats. Domstolens grund til at forkaste et kriterium udformet efter de forskellige »typer alkohol«, og ved hjælp af hvilket visse »produktioner« skulle opretholdes, gælder også for det kriterium, der bygger på størrelsen af virksomhedernes produktion, således som det er bestemt i den omtvistede tyske lovgivning.

d) Da det drejer sig om økonomiske og sociale formål, som eventuelt kunne påberåbes til støtte for de omtvistede afgiftslettelser, skal det fremhæves, at

interventionsforanstaltninger til støtte for bestemte frugter, der anvendes som råstof i de omhandlede spiritusprodukter, er reguleret i den fælles markedsordning for frugt og grønsager.

e) Det første spørgsmål bør ifølge Kommissionen besvares således:

EØF-traktatens artikel 95 kræver, at afgiftslettelser, der i national lovgivning udelukkende er forbeholdt virksomheder, hvis årsproduktion er begrænset til en bestemt mængde spiritus, udvides til at gælde alle lignende eller konkurrerende importerede spiritusprodukter.

Andet spørgsmål

Da svaret på det første spørgsmål bør være benægtende, bliver det unødvendigt at besvare det andet spørgsmål. For alle tilfældes skyld skal følgende anføres:

a) Afgifter, der pålægges efter et skøn over mængden af de anvendte råstoffer, må nødvendigvis ved den faktiske beregning være forskellige, alt efter hvilket udbytte brænderiet har opnået. Tilfælde med produktionsoverskud i forhold til den »normale« produktion er ifølge Kommissionen hyppige; de er i gennemsnit nået op på 20 %, i enkelte tilfælde 50 til 60 %. Således kan de indenlandske små brænderier, uden at miste deres favørstilling, meget vel nå op på en faktisk produktion på indtil 5 hektoliter, mens de udenlandske virksomheder mister fordelen af afgiftsnedsættelsen, så snart deres produktion overstiger 4 hektoliter.

Trods de korrektioner og begrænsninger, der ved den tyske lovgivning er indført i ordningen med skønsmæssigt fastsatte afgifter, vil et sådant »produktionsoverskud«, som fører til, at der slet ikke opkræves afgift af den del af produktionen, der overstiger den »normale« produktion, nødvendigvis alligevel begunstige i det mindste visse indenlandske brænderier i forhold til brænderier i andre medlemsstater. Et sådant system, der kun finder anvendelse på indenlandske brænderier, vil derfor indebære en forskelsbehandling til skade for importeret spiritus og vil af denne grund vise sig uforeneligt med kravene i artikel 95.

Dette resultat gælder også for råstofindehaverne.

b) De indenlandske Abfindungsbrennereien's mulighed for at udskyde og kumulere retten til årligt at fremstille indtil 4 hektoliter vinsprit inden for en periode på 10 år, er en fordel, som ikke gælder for importerede produkter, der fremstilles af tilsvarende brænderier i de andre medlemsstater: for disse gælder den fastsatte grænse på 4 hektoliter vinsprit årligt, hvorfor de, i tilfælde af en middelmådig høst, går glip af afgiftsnedsættelserne i samme omfang, som udbyttet ligger under denne grænse.

c) De omtvistede foranstaltninger, der er udformet alene med henblik på den situation, der gælder for de indenlandske virksomheder, kan ikke overføres til brænderierne i de andre medlemsstater.

d) Det andet spørgsmål bør ifølge Kommissionen besvares således:

De fordele, der er hjemlet for indenlandske spiritusprodukter, og som giver disse supplerende afgiftsbegunstigelser —

f.eks. afgiftsfrit produktionsoverskud som følge af anvendelse af en ordning med skønsmæssig afgiftsfastsættelse eller overskridelse af den maksimale produktion ved brænding inden for en bestemt periode — skal for at opfylde kravene i EØF-traktatens artikel 95 udvides til også at gælde for importeret spiritus.

Hvis disse fordele rent faktisk, skønt de formelt omfatter importerede spiritusprodukter, ikke kan anvendes på sådanne produkter, skal de for at opfylde kravene i EØF-traktatens artikel 95, ydes til alle importerede spiritusprodukter.

III — Mundtlige forhandlinger

Sagsøgeren firma Schneider-Import & Co., ved advokat Dietrich Ehle, Forbundsrepublikken Tysklands regering ved advokat Jochim Sedemund, bistået af Jörn-Arne Jarsombeck, Regierungsdirektor i forbundsfinansministeriet, og Kommissionen, ved Rolf Wägenbaur, har afgivet mundtlige indlæg og har besvaret de af Domstolen stillede spørgsmål i retsmødet den 10. juli 1980. Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 2. oktober 1980.

Præmisser

1 Ved kendelse af 20. december 1979, indgået til Domstolen den 17. januar 1980, har Finanzgericht Rheinland-Pfalz i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt to præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens artikel 95, for at retten kan få grundlag for en bedømmelse af, om visse bestemmelser i den nationale lovgivning om spiritusafgifter, der vedrører anvendelse af nedsatte satser for visse producentgrupper, er forenelige med traktaten.

2 Det fremgår af forelæggelseskendelsen, at sagsøgeren i 1978 indførte et parti cognac, der var indkøbt hos en kendt fransk producent, lod partiet toldtbehandle til omsætning og herved i monopoludligningsbeløb (Monopolausgleich) betalte den på daværende tidspunkt gældende afgiftssats, 1 950 DM pr. hektoliter vinsprit. Sagsøgeren påklagede toldvæsenets afgørelse og gjorde til støtte for klagen gældende, at importeret spiritus udsættes for en forskelsbehandling, der navnlig strider mod traktatens artikel 95, eftersom bestemte kategorier af indenlandsk spiritus er undergivet en gunstigere afgiftssats.

3 Det fremgår af sagens akter og af de forklaringer, som sagsøgeren har afgivet under sagen, at det ikke bestrides, at den af toldvæsenet i nærværende tilfælde anvendte sats nøje svarer til den sædvanligt anvendte sats for indenlandsk spiritus. Sagsøgerens indsigelser støttes på, at den nationale lovgivning hjemler visse undtagelser fra denne sædvanlige sats til fordel for visse grupper af små producenter, som har ret til en lavere afgiftssats. Sagsøgeren har krævet, at denne afgiftssats anvendes på de af sagsøgeren importerede produkter.

4 De retsforskrifter, som sagsøgeren har krævet anvendt, findes i spiritusmonopollovens artikel 79, stk. 2. Denne bestemmelse hjemler nedsættelse af afgiftssatsen for tre producentgrupper, nemlig

— Abfindungsbrennereien (brænderier, for hvilke afgiften fastsættes skønsmæssigt),

— råstofindehavere, det vil sige producenter af den frugt, der anvendes af brænderiet (Stoffbesitzer), og

— små registrerede brænderier (Verschlußkleinbrennereien).

Den afgiftsnedsættelse, der er hjemlet for de pågældende producenter, er betinget af en årsproduktion på mellem 50 liter og 3 hektoliter vinsprit for den første, maksimalt 50 liter vinsprit for den anden og maksimalt 4 hektoliter vinsprit for den tredje gruppe.

5 De tyske afgiftsmyndigheder har tilbagevist klagen over forskelsbehandling og anført, at afgiftsbegunstigelsen efter spiritusmonopollovens artikel 79, senest ændret ved lov af 13. juli 1978 (BGBl. I, s. 1002), i medfør af artikel 151, stk. 1, er udvidet til at gælde for alle importerede spiritusprodukter fra andre medlemsstater i Fællesskabet, for så vidt det godtgøres, at de hidrører fra et brænderi med en årsproduktion på ikke over 4 hektoliter vinsprit. Ifølge myndighederne opfylder ordningen derfor kravene i artikel 95, da de afgiftslettelser, der indrømmes visse arter af indenlandsk spiritus og visse indenlandske producentgrupper, er udvidet til at gælde al importeret spiritus, som opfylder de samme betingelser. Disse betingelser er ifølge myndighederne derimod ikke opfyldt for den i sagen omhandlede cognac, da den hidrører fra en producent, hvis produktion langt overstiger den fastsatte grænse.

6 Heroverfor har sagsøgeren anført, at den maksimale årsproduktion på 4 hektoliter, som ifølge spiritusmonopollovens artikel 151 gælder for importeret spiritus, i virkeligheden ikke medfører ligestilling med de for den indenlandske produktion gældende afgiftsregler. Disse er hverken objektive eller letforståelige og kan derfor ikke uden videre overføres på importerede produkter. Sagsøgeren har til støtte herfor særlig henvist til følgende omstændigheder: angående Abfindungsbrennereien, at de produktionsgrænser, der er fastsat på grundlag af en beskatning af ugæret druesaft, kan overskrides med et afgiftsfrit »produktionsoverskud«, som alt efter høstår andrager mellem 20 og 50 %; ordningen med »Brennen im Abschnitt« (brænding inden for en bestemt periode), som giver brænderiet mulighed for frit at udnytte brændingsretten inden for 10-årsperioder, åbner for en yderligere forbedring af dettes resultat; endelig medfører koncentrationen af »råstofindehavernes« brændingsrettigheder i bestemte brænderier, at disse brænderier kan overskride grænsen på 4 hektoliter væsentligt.

7 Med henblik på at få grundlag for at træffe afgørelse i denne retstvist har Finanzgericht forelagt to spørgsmål, der har følgende ordlyd:

1) Skal EØF-traktatens artikel 95, stk. 1 og 2, fortolkes således, at fra Fællesskabet indført spiritus, der kan sammenlignes (jf. ordet »lignende« i EØF-traktatens artikel 95, stk. 1) med indenlandsk frugtspiritus (artikel 27, stk. 1, i den tyske spiritusmonopollov), med hensyn til de for indenlandsk frugtspiritus gældende afgiftslettelser i henhold til spiritusmonopollovens artikel 79, stk. 2, kun kan være omfattet af en hertil svarende nedsat sats for monopoludligningsbeløbet, når den importerede spiritus hidrører fra et brænderi med ringe årsomsætning (Kleinbrennerei) jf. spiritusmonopollovens artikel 79, stk. 2, (lovens artikel 151, stk. 1)?

2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende:

Er det — når henses til de yderligere afgiftslettelser for indenlandsk frugtspiritus (afgiftsfrit produktionsoverskud, overskridelse af de maksimale grænser for produktionen ved at brænde inden for en bestemt periode — foreneligt med EØF-traktatens artikel 95, stk. 1 og 2, at

a) nedsættelsen af monopoludligningsbeløbet begrænses til de nedsættelsessatser (henholdsvis 21 og 30,5 %), der er fastsat i spiritusmonopollovens artikel 79, stk. 2, eller skal nedsættelsen være større end de nævnte satser og

b) den maksimale grænse for anvendelsen af den nedsatte monopoludligningssats er fastsat til en årsproduktion fra det udenlandske brænderi på 4 hektoliter vinsprit?

8 Disse spørgsmål rejser i det væsentlige det problem, om en bestemmelse som spiritusmonopollovens artikel 151, stk. 1, sammenholdt med samme lovs artikel 79, stk. 2, opfylder kravene i traktatens artikel 95. Der må gives Finanzgericht sådanne fortolkningselementer fra fællesskabsretten, som kan sætte retten i stand til at træffe afgørelse om spørgsmålene.

9 I så henseende skal først henvises til Domstolens dom af 10. oktober 1978 (sag 148/77, *Hansen & Balle*, Sml. 1978, s. 1787), hvori Domstolen fastslår, at »under hensyn til, at de pågældende bestemmelser ikke er gjort ensartet eller er blevet tilnærmet, forbyder fællesskabsretten på sit nuværende udviklingstrin ikke, at medlemsstaterne indrømmer fiskale fordele i form af fritagelse for eller nedsættelse af afgift for bestemte former for spiritus eller bestemte producentgrupper«. Den udtalte videre: »Sådanne fiskale fordele kan nemlig tjene legitime økonomiske eller sociale formål, såsom anvendelse af bestemte råstoffer i destillerierne, opretholdelse af produktionen af bestemte spiritusprodukter af høj kvalitet, eller opretholdelse af bestemte grupper virksomheder, såsom landbrugsdestillerier«, og tilføjede, at »ifølge artikel 95 skal sådanne begunstigelsesordninger imidlertid uden forskel også gælde for spiritusprodukter fra andre medlemsstater«. I en række domme, alle af 27. februar 1980, har Domstolen bekræftet dette standpunkt ved følgende udtalelse: Domstolens »anerkendelse i dommen Hansen & Balle af, at visse afgiftsfritagelser eller — nedsættelser — under hensyn til fællesskabsrettens udviklingstrin — er retmæssige, er sket på betingelse af, at de medlemsstater, der udnytter disse muligheder, uden forskel lader begunstigelsen gælde for indførte produkter, der befinder sig i samme situation« (se navnlig dommen i sag 168/78, Kommissionen mod Den franske Republik, præmis 16).

10 De fortolkningsvanskeligheder, der omtales i den nationale rets første spørgsmål, skyldes den snævre forbindelse mellem de afgiftsmæssige fordele i spiritusmonopollovens artikel 79 og tysk rets afgifts- og kontrolprocedurer.

Det er af denne grund særlig vanskeligt at overføre disse bestemmelser på afgiftsbelæggelse af spiritus, som fremstilles i henhold til en anden medlemsstats retsforskrifter. Under hensyn hertil må det gøres klart, at kravene i EØF-traktatens artikel 95 er opfyldt, når en medlemsstats lovgivning gør det muligt på import af spiritus fra andre medlemsstater at anvende en ordning, som i sine praktiske virkninger kan antages at svare til den ordning, der gælder for indenlandsk spiritus.

11 Det tilkommer ikke Domstolen under en præjudiciel sag efter EØF-traktatens artikel 177 at bedømme de tyske retsforskrifter ud fra denne synsvinkel; dette er forbeholdt den nationale retsinstans. I så henseende er det tilstrækkeligt at fastslå, at intet af sagsøgerens argumenter, fællesskabsretligt set, har kunnet rejse tvivl om, at en ordning som den, der følger af den tyske lovs artikel 151, sammenholdt med artikel 79, er forenelig med kravene i artikel 151.

12 Sagsøgeren har ikke kunnet påvise, at de for Abfindungsbrennereien bestående muligheder for »produktionsoverskud« gør det muligt at nå op på den maksimale årsproduktion på 4 hektoliter eller endog mærkbart over denne grænse, respektivt at sænke afgiftsniveauet. Det samme gælder det af sagsøgeren anførte om brug af retten til at brænde inden for 10-årsperioder (Brennen im Abschnitt), da det er godtjort, at denne begunstigelse kun muliggør en overførsel af brændingsretten inden for en 10-årsperiode, men ikke medfører en udvidelse af retten. Hvad angår »råstofindehavernes« brændingsret har den tyske regering forklaret, at sådan en brænding kun udføres på bestilling og således ikke ændrer det forhold, at hver enkelt berettigt har sin særskilte brændingsret.

13 De af sagsøgeren for Domstolen rejste indvendinger kan ej heller tages til følge, for så vidt det gøres gældende, at spiritusmonopollovens artikel 151 ikke fuldt ud overfører den tyske lovs afgiftsmæssigt gunstige produktionsbetingelser til importerede produkter. Hertil må bemærkes, at den tyske lovgiver som eneste kriterium for at indrømme de omhandlede afgiftslettelser

til brænderier i andre medlemsstater har valgt størrelsen af deres årsproduktion og således har undladt til importeret spiritus at overføre en række, for tysk lovgivning specifikke tekniske regler, som netop ikke ville kunne overholdes af producenter i medlemsstater, hvis lovgivning ikke indeholder bestemmelser, der i det væsentlige svarer til de ovenfor omhandlede.

14 Endelig må også sagsøgerens anbringende om, at den afgiftsbegunstigede del af produktionen som følge af det store antal berettigede i henhold til spiritusmonopollovens artikel 79 mærkbart skulle påvirke konkurrencen på markedet for spiritusprodukter. Det følger nemlig af de oplysninger, som den tyske er fremkommet med under sagen, og som sagsøgeren ikke i tilstrækkelig grad har kunnet tilbagevise, at de afgiftsbegunstigede mængder i virkeligheden kun udgør en ubetydelig del (5 %) af den samlede indenlandske produktion.

15 EØF-traktatens artikel 95 skal i relation til afgiftslettelser, som en nationale lovgivning forbeholder bestemte grupper mindre spiritusproducenter fortolkes således, at det i denne traktatbestemmelse indeholdte forbud mod forskelsbehandling er overholdt, når den ordning, der gælder for spiritus indført fra andre medlemsstater, kan antages at svare til den for den indenlandske produktion gældende ordning i den forstand, at de indførte varer faktisk kan opnå de samme fordele som sammenlignelige indenlandske varer.

16 I så henseende er det foreneligt med artikel 95, at en medlemsstats lovgivning fastsætter en maksimal produktionsgrænse som betingelse for, at andre medlemsstaters producenter kan få adgang til afgiftsnedsættelse, når denne grænse i det store og hele svarer til den maksimale grænse, der er fastsat for de indenlandske producenters adgang til samme afgiftslettelse. Artikel 95 forpligter ikke medlemsstaterne til at udvide samme fordel til importerede produkter fra virksomheder, hvis produktion overstiger den således fastsatte produktionsgrænse.

Sagens omkostninger

17 De udgifter, der er afholdt af Forbundsrepublikken Tysklands regering og af Komissionen for De europæiske Fællesskaber, som begge har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (anden afdeling)

vedrørende de spørgsmål, som Finanzgericht Rheinland-Pfalz har forelagt ved kendelse af 20. december 1979, for ret:

1. **EØF-traktatens artikel 95 skal i relation til afgiftslettelser, som en national lovgivning forbeholder bestemte grupper mindre spiritusproducenter fortolkes således, at det i denne traktatbestemmelse indeholdte forbud mod forskelsbehandling er overholdt, når den ordning, der gælder for spiritus indført fra andre medlemsstater, kan antages at svare til den for den indenlandske produktion gældende ordning i den forstand, at de indførte varer faktisk kan opnå de samme fordele som sammenlignelige indenlandske varer.**

2. **I så henseende er det foreneligt med artikel 95, at en medlemsstats lovginvning fastsætter en maksimal produktionsgrænse som betingelse for, at andre medlemsstaters producenter kan få adgang til afgiftsnedsættelse, når denne grænse i det store og hele svarer til den maksimale grænse, der er fastsat for de indenlandske producenters adgang til**

samme afgiftslettelse. Artikel 95 forpligter ikke medlemsstaterne til at udvide samme fordel til importerede produkter fra virksomheder, hvis produktion overstiger den således fastsatte produktionsgrænse.

Pescatore Touffait Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 30. oktober 1980.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl
ekspeditionssektretær

P. Pescatore
Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 2. OKTOBER 1980 [1]

Høje Domstol.

Den præjudicielle sag, som er til behandling i dag, drejer sig om fortolkningen af EØF-traktatens artikel 95 i relation til § 79, stk. 2, og § 151, stk. 1, 3. pkt., i den tyske lov af 8. april 1922 om spiritusmonopol (Reichsgesetzblatt I, s. 335, 405, senest ændret ved lov af 13. 11. 1979, Bundesgesetzblatt I, s. 1937). Eftersom de afgiftsregler, der gælder for spiritus i Forbundsrepublikken Tyskland, allerede er udførligt forklaret i de præjudicielle sager Hansen I (dom af 10. 10. 1978, H. Hansen jun. og O. C. Balle GmbH & Co. mod Hauptzollamt Flensburg, 148/77, Sml. 1978, s. 1787) og Hansen II (dom af 13. 3. 1979, Hansen GmbH & Co. mod Hauptzollamt Flensburg, 91/78, Sml. 1979, s. 935), er det tilstrækkeligt endnu en gang at gennemgå nogle enkelte punkter, for så vidt disse er nødvendige for forståelsen af det foreliggende sagsforhold.

I Forbundsrepublikken Tyskland opkræves der for spiritus principielt en enhedsafgift, som blot skifter navn efter oprindelse og anvendelse af den pågældende spiritus: ifølge spiritusmonopollovens § 84, stk. 1, er spiritus, der afleveres til forbundsmonopolforvaltningen, undergivet en spiritusafgift (Branntweinsteuer). For spiritus, der ikke afleveres til monopolet, skal der ifølge spiritusmonopollovens § 78 betales en spiritustillægsafgift (Branntweinaufschlag). Af impor-

1 — Oversat fra tysk.